

I gjorde før? Han siger dertil: Ja, det er muligt, at der produceres mindre end før, men det har sine særlige Aarsager. Det er en Udtalelse, som jeg særlig vil fremhæve for Formanden for det konservative Folkeparti. Der er for det første den Grund, siger denne Maskinarbejder, at Raamaterialer og Værktøj er meget daarligere end før Krigen. Man faar udleveret Værktøj til Boremaskiner, men det er af en saa daarlig Kvalitet, at Borene pludselig bryder sammen; de kan slet ikke arbejde i det Materiale, der udleveres. Man faar udleveret Støbegods, som er af en saa tarvelig Kvalitet, at man maa have det i Essen og gennemgløde det, før man kan arbejde i det, og saaledes er det over hele Linien. Man faar udleveret meget tarveligere Raavarer og Halvfabrikata, end man fik før, og det medvirker selvfølgelig i nogen Grad til, at Produktionen bliver mindre. Dertil kommer, at Arbejdet i mange Tilfælde fordeles paa en daarlig Maade. Der er nævnt mig et privat Millionforetagende, hvor man for hver fire Arbejdere har en Funktionær. Denne store Virksomhed gaar da ogsaa ganske sikkert snart al Kødets Gang, fordi der er saa mange overordnede Funktionærer, at det er umuligt, at Virksomheden kan bære sig eller give noget Overskud. I mange andre private Virksomheder er der Overflod af Arbejdsledere, men hvorledes udfører de deres Arbejde? Jeg tror, at i saa Henseende er man slet stillet herhjemme, man har meget daarlige Arbejdsledere mange Steder. Meget ofte bliver de udnævnt, efter at de har gjort Øjentjeneste og udvist Kryberi overfor Arbejdsgiveren. I andre Tilfælde tager man en dygtig Arbejder, men fordi en Mand er en dygtig Maskinarbejder, er det ikke sikkert, at han er en dygtig Værkfører, en dygtig Leder af Bedriften. Derfor gaar det saaledes, som en Maskinarbejder fortalte mig, han havde opnoteret, at han i en Maaned havde haft 48 spildte Arbejdstimer, Timer, hvor han ventede paa Arbejde, men ikke kunde faa det, fordi Ledelsen var i Uorden. Han forklarede det for mig paa følgende Maade. Han melder hos Værkføreren, at nu er han færdig med sit Arbejde. Denne siger til ham: Det er godt, vil De vente et Øjeblik, saa skal De faa noget andet Arbejde. Arbejderen gaar tilbage til sin Skruestik, rydder op og gør i Orden paa sit Bord. Der gaar et Kvartér, en halv Time, saa gaar han over til Værkføreren og minder ham om, at han er færdig med sit Arbejde. Denne siger: Naa, det er Dem, der skal have noget nyt Arbejde, nu skal De faa det om et Øjeblik.

Arbejderen gaar tilbage til sin Skruestik, og der gaar en Time, saa endelig faar han et Arbejde udleveret. Naar denne Time er gaaet, skal Fabrikken betale vedkommende Maskinarbejder 1 Kr. 90 Øre i Ventepenge, men, som han siger, han kunde have tjent 50 Øre mere i den Time, hvis han havde faaet udleveret Akkordarbejde og havde bestilt noget i Stedet for at staa og drive ved sin Skruestik. Saaledes gaar det sikkert mangfoldige Steder, og de Herrer af det konservative Folkeparti, der stadig taler om Arbejdernes Driveri, om, at Produktionen skal øges, og her altid tænker paa det kropslige Arbejde, burde gribe i deres egen Barm og se, om man virkelig i de private Foretagender, de driver, udnytter Arbejdskraften saaledes, som den burde udnyttes, hvilket jeg tvivler meget paa.

I det hele taget er det vanskeligt at komme til en Forstaaelse om dette Spørgsmaal, før Arbejdsgiverne gør Arbejderne den Indrømmelse, som det er nødvendigt at gøre dem, og som Arbejdsgiverne kommer til at gøre dem meget snart, nemlig Adgang til at faa nogen Indflydelse paa, hvorledes Virksomhederne drives og styres. Det nytter ikke, at den konservative Presse og de konservative Talere søger at latterliggøre dette med Bemærkninger som, at nu skal Arbejdsmand Jens Petersen have Indflydelse paa, hvorledes Burmeister & Wain skal styres o. s. v. Det nytter ikke at modsætte sig dette Krav, thi det gror frem af selve Livet, og man kommer ikke uden om det. Det er et gammelt Krav, som er i Pagt med hele Arbejderklassens Bevægelse for at blive frigjort, og det er mærkeligt, at Bondestanden, der selv har kendt en Fornedrelsesperiode og selv har kæmpet for sin Frigørelse, viser en saa ringe Sympati for Arbejderklassens Kamp for at blive frigjort, for at komme paa lige Fod med og faa lige Ret med andre. Jeg har selv været Arbejder, og jeg husker endnu de Følelser, jeg nærede som Arbejder. Det var i den Tid, da Fagforeningerne var i deres Begyndelse, og da Arbejderens Stilling var en ganske anden end nu. Men det er egentlig de samme Følelser, der gaar igennem Arbejderne den Dag i Dag. Jeg skal her henvisse til et meget interessant Værk, som i 1912 blev udgivet af en berømt tysk Videnskabsmand, og som netop omhandlede dette Forhold: Arbejderens Følelser som Arbejder og Arbejderens Følelser overfor sin Arbejdsgiver, og jeg vil gerne citere noget deraf, fordi det er nødvendigt, at Folk i andre Partier forstaaer, hvad det i Virkeligheden er, som gærer og gryr dybest i Ar-